

Τέσσερις απειλές για την Ευρώπη

24/Mai/2019 00:04

του Θάνου Τζήμερου

"Άνοδο" της ακροδεξιάς στην Ε.Ε. βλέπουν τα ΜΜΕ και οι σχολιαστές των πρωϊνάδικων, μεσημεριανάδικων, βραδινάδικων – όλο, δηλαδή, το... βαρύ πυροβολικό της ελληνικής "διανόησης". Τι σημαίνει αυτό; Ήταν ακροδεξιοί οι Ευρωπαίοι αλλά δεν το ήξεραν; Υπήρχαν κρυμμένοι ακροδεξιοί σε τίποτα υπόγεια και τώρα αποφάσισαν να βγουν στην επιφάνεια;

Ο ίδιοι ψηφοφόροι ψήφισαν και πριν 5 χρόνια, οι ίδιοι ψηφίζουν και σήμερα. Και με την ίδια ατζέντα. Τι έχει, λοιπόν, αλλάξει; Ο συντελεστής βαρύτητας σε κάποια θέματα. Το θέμα "τάξη και ασφάλεια" ήταν τελευταίο στην ατζέντα του Ευρωπαίου πολίτη διότι το θεωρούσε δεδομένο. Διαπίστωσε ότι πλέον είναι ζητούμενο.

Αυτόπου ονομάζεται "ακροδεξιά" δεν είναι παρά ο απελπισμένος πολίτης της Ευρώπης που οι ασπόνδυλοι ηγέτες της προσπαθούν να τον πείσουν να γίνει μειονότητα στην ίδια του τη χώρα. Δεν είναι ξενοφοβικός ο Ευρωπαίος. Απλώς θέλει η Μασσαλία να είναι Μασσαλία κι όχι Ισλαμαμπάντ. Και η Αθήνα επίσης. Και αντιδράει στο σενάριο "ανοίξαμε και σας περιμένουμε". Σου φαίνεται παράλογο;

Η Ευρώπη θεώρησε ότι θα αφομοίωνε το Ισλάμ, θα το εκκοσμίκευε. Την πάτησε. Οι νέες γενιές μουσουλμάνων αποδεικνύονται πολύ πιο φανατικοί από τους γονείς τους. Το ότι οι βομβιστές αυτοκτονίας ή οι εκτελεστές αθώων είναι μορφωμένοι ευκατάστατοι μουσουλμάνοι δεύτερης γενιάς αποδεικνύει επίσης ότι το υπόβαθρο αυτών των εγκλημάτων δεν είναι κοινωνικό. Είναι θρησκευτικό.

Αυτήτη στιγμή διεξάγεται στην Ευρώπη, και σε ολόκληρο τον κόσμο, ένας μεταμοντέρνος ασύμμετρος πόλεμος που δεν αντιμετωπίζεται με ευχές και με "ζε σουί". Και πρέπει να ευγνωμονούμε τους τζιχαντιστές που βιάζονται να δείξουν τις προθέσεις τους, διότι ξύπνησαν τα αντανάκλαστικά μιας Ευρώπης άμαθης εδώ και αιώνες σε θρησκευτικούς πολέμους. Αν δεν το

έκαναν αυτό τώρα, η Ευρώπη θα μετατρέπεται σε Ισλαμικό Χαλιφάτο χωρίς να ανοίξει ρουθούνι, δημοκρατικά, μόλις οι μουσουλμάνοι που πολλαπλασιάζονται εκθετικά αποκτούσαν πληθυσμιακή υπεροχή ή μόλις με τη συνεργασία της αριστεράς κατακτούσαν την εξουσία όπως έκαναν στο κάποτε δυτικότροπο Ιράν.

Φυσικά υπάρχουν και μετριοπαθείς, εξευρωπαϊσμένοι μουσουλμάνοι. Αλλά δεν δίνουν αυτοί το στίγμα. Αντίθετα, κινδυνεύουν και οι ίδιοι από τους φανατικούς που τους θεωρούν άπιστους και μπορεί να βρεθούν σφαγμένοι όπως εκείνος ο μπακάλης στη Σκωτία που τόλμησε να ευχηθεί στους Χριστιανούς πελάτες του χρόνια πολλά.

Φιλοευρωπαϊκά, λοιπόν, είναι τα κόμματα που θέλουν να προστατεύσουν την ελεύθερη Ευρώπη που με πολύ κόπο δημιουργήσαμε. Αντιευρωπαϊκά είναι τα κόμματα του "μπάτε σκύλοι κι αλέστε" του "ξέφραγου αμπελιού" και της διεθνιστικής προλεταριακής αλληλεγγύης, που στις στρατιές των επελαυνόντων ισλαμιστών βλέπουν μόνο τον ταξικό σύντροφο, τον δυνητικό ψηφοφόρο της σοσιαλιστικής ουτοπίας. Αν η Ευρώπη, συνολικά, δεν βρει τη δύναμη και τους μηχανισμούς να προστατεύσει την ταυτότητά της από την ισλαμική απειλή, όλο και περισσότεροι πολίτες της θα στρέφονται σε πιο μικρές, άρα και πιο διαχειρίσιμες, θεσμικές δομές για να το καταφέρουν. Όπως ταμπουρώνεσαι στο δωμάτιο του ξενοδοχείου σου όταν έχεις διαπιστώσει ότι οι τρομοκράτες πέρασαν από την κεντρική είσοδο.

Δεν ανεβαίνει λοιπόν η ακροδεξιά στην Ευρώπη. Ο φόβος ανεβαίνει, αυτός που δύσκολα αισθάνονται οι πολιτικοί της σήψης με τους εκατό σωματοφύλακες ο καθένας. Και η απελπισία ανεβαίνει για μια Ευρώπη που φαίνεται να μην διαθέτει στοιχειώδεις μηχανισμούς αυτοπροστασίας.

Τη μουσουλμανική διείσδυση υποβοηθά η νέα μορφή πουριτανισμού, φασισμού και προληπτικής λογοκρισίας που ονομάζεται πολιτική ορθότητα και διακονείται από τα μέσα μαζικής εξαπάτησης και τις πλουσιοπάροχα χρηματοδοτούμενες ΜΚΟ, όργανα σκοτεινών κύκλων, που όμως είναι φως φανάρι τι επιδιώκουν. Η πολιτική ορθότητα σε μηνύει αν έχεις διαφορετική άποψη από την επικρατούσα και σε καταγγέλλει και ως φασίστα αν τολμήσεις να την αμφισβητήσεις!

Αγκαζέμε την πολιτική ορθότητα προχωράει και ο δικαιωτισμός, δηλαδή η τάση ομάδων ανθρώπων με θεματικό πυρήνα (ΛΟΑΤΚΙ, φεμινίστριες, χορτοφάγοι, οικολόγοι, αντισεξιστές κ.λπ.) να κρίνουν τον υπόλοιπο κόσμο βάσει της στάσης κάθε ατόμου στο συγκεκριμένο θέμα που εκπροσωπούν και η απαίτηση να τους αναγνωριστεί οπωσδήποτε ο ρόλος του αδικημένου που η πλειονότητα καταπιέζει. Δεν είναι μόνο κοινωνικό αυτό το πρόβλημα. Εξελίσσεται σε πολιτικό διότι κάθε τέτοια ομάδα πίεσης αντιπροσωπεύει ψήφους. Για να πάρεις λοιπόν τις ψήφους των φεμινιστριών δεν αρκεί η πλήρης νομική εξίσωση ανδρών και γυναικών, που έχει επιτευχθεί εδώ και χρόνια σε όλα τα ευρωπαϊκά κράτη. Θα πρέπει να υποστηρίξεις την απροκάλυπτα ρατσιστική ποσόστωση στις εκλογές, τη φεμινιστική απεργία, τον γονέα 1 και γονέα 2, ή την απαγόρευση της χειραψίας που προωθεί το κίνημα "Me too" διότι μπορεί να εκληφθεί ως σεξουαλική παρενόχληση. Και ενώ είδαμε και πάθαμε να φέρουμε στα ίσια της την κάποτε άνιση αντιμετώπιση από τον νόμο ανδρών και γυναικών, τώρα πασχίζουμε να τη στραβώσουμε προς την άλλη κατεύθυνση.

Το πιο επικίνδυνο στον δικαιωτισμό είναι ότι ζητάει ξανά την ανάμειξη του κράτους στις ιδιωτικές υποθέσεις, ακόμα και στις προσωπικές σχέσεις! Πρόκειται για τον ορισμό της αντίφασης. Τα ατομικά δικαιώματα στα οποία στηρίχθηκε η ανάπτυξη της σύγχρονης δημοκρατίας είχαν όλα ένα βασικό χαρακτηριστικό: περιόριζαν τις εξουσίες του κράτους. Ο πολίτης γινόταν αυτεξούσιος. Αποκτούσε την ελευθερία να διαφεντεύει τη ζωή του χωρίς να χρειάζεται τη συγκατάθεση της κρατικής εξουσίας. Ο δικαιωτισμός είναι ακριβώς το αντίθετο: προτρέπει για κρατική παρέμβαση σε όλους τους τομείς. Το κράτος θα πρέπει να μας προστατεύει από την δουλεία των οικιακών εργασιών, λένε οι φεμινίστριες, από τις ανήθικες ανδρικές προτάσεις, λένε οι αντισεξίστριες (από τις προτάσεις που δεν μας αρέσουν, γιατί αυτές που μας αρέσουν τις ζωγραφίζουμε με 50 αποχρώσεις του γκρι...), από όσους μιλούν εναντίον μας, λένε όσοι εμπνεύστηκαν τον νόμο για τη ρητορική μίσους - όπου "μίσος" βαφτίζεται ακόμα και η απαρέσκεια ή η κριτική που μπορεί κάποιος να κάνει στις απόψεις ή στη θρησκεία σου. Ο δικαιωτισμός αντιλαμβάνεται τον πολίτη ως ένα ανώριμο ον σε κατάσταση μόνιμης εφηβείας, που χρειάζεται την προστασία, την καθοδήγηση και τον έλεγχο του κράτους.

Αυτή αντίληψη για ένα κράτος-πατερούλη παρήγαγε και ένα άλλο μείζον ευρωπαϊκό πρόβλημα με πολλές προεκτάσεις: την υπερτροφία του κοινωνικού κράτους. Επί χιλιάδες χρόνια κάθε άνθρωπος ήταν υπεύθυνος για τα οικονομικά του. Όταν δούλευε, έβαζε κάτι στην άκρη για μια πιθανή περίοδο ανέχειας, κρατούσε ένα κομπόδεμα για τα γεράματα και έκανε πολλά παιδιά για να τον γηροκομήσουν. Τον ρόλο αυτό τον ανέλαβε στην Ε.Ε το κράτος. Μα, θα ρωτήσει κάποιος δεν είναι ένδειξη εξέλιξης των κοινωνιών το κοινωνικό κράτος; Είναι. Ως ένα βαθμό. Το πρόβλημα δημιουργείται όταν το κοινωνικό κράτος γίνεται μηχανισμός εξαγοράς ψήφων, απομυζώντας την παραγωγική οικονομία και δημιουργεί στρατούς ιδρυματοποιημένων οι οποίοι θεωρούν "κεκτημένο" και δικαίωμά τους να ζουν με τα χρήματα του άλλου. Κάθε ευρώ που μπαίνει στην τσέπη ενός, βγαίνει από την τσέπη ενός άλλου (πιθανόν κι από την τσέπη του ίδιου!) - δεν ξέρω πόσοι το έχουν καταλάβει αυτό, από όσους διαδηλώνουν είτε στα Εξάρχεια της Αθήνας, είτε στα Εξάρχεια του Παρισιού με τα κίτρινα γιλέκα.

Δεκάδες έρευνες έχουν καταδείξει την αιτιολογική σχέση ανάμεσα στις αύξηση των κοινωνικών παροχών και στην υπογεννητικότητα. Και είναι αναμενόμενο: το αναδιανεμητικό σύστημα είναι η υπόσχεση του κράτους ότι στα γεράματα δεν θα σε φροντίσουν τα δικά σου παιδιά, αλλά τα παιδιά των άλλων. Κι επειδή και οι άλλοι έχουν την ίδια διαβεβαίωση, η τεκνοποίηση πέφτει κατακόρυφα. Το υπερτροφικό κοινωνικό κράτος πάει κόντρα στη φύση, αμβλύνει ή αποκοιμίζει τις ικανότητες των ανθρώπων: το κίνητρο για εργασία, το κίνητρο για αυτοπροστασία, το κίνητρο για εξέλιξη, ενώ προσθέτει δυσβάστακτα βάρη στην ευρωπαϊκή οικονομία η οποία είναι υποχρεωμένη να ανταγωνιστεί χώρες με διαφορετική οργάνωση.

Η Ενωμένη Ευρώπη δεν είναι μόνη της στον κόσμο. Πάει η εποχή που κυβερνούσε τα κύματα. Και δεν χρειάζεται άλλωστε. Τώρα, παγκόσμιος κυρίαρχος γίνεσαι και χωρίς μισό πλοίο, αρκεί να κυβερνάς τα κύματα του 5G. Εκεί η Ε.Ε. πάσχει. Αν δεν μπει μπροστά στην κούρσα της τεχνολογίας θα είναι κρατίδιο στον κόσμο του μέλλοντος. Κι αυτό δεν γίνεται με το σοσιαλιστικό μοντέλο που τη δυναστεύει από τη δεκαετία του '70. Η Ε.Ε μόνο τότε έχει πιθανότητες επιβίωσης, αν εξελιχθεί σε φιλελεύθερο σύνολο κρατών με υπεύθυνους πολίτες, ελεύθερους να αποφασίζουν

οι ίδιοι για τον ζωτικό τους χώρο και για τον εαυτό τους: το πώς θα ζήσουν, το με ποιους θα ζήσουν, ποιους και αν θα φιλοξενήσουν και το πώς θα διαχειριστούν τα εισοδήματά τους και την ασφάλειά τους.

Δεν δίνω πολλές πιθανότητες στο σενάριο. Αξίζει τον κόπο όμως να το προσπαθήσουμε.

**Ο κ. Θάνος Τζήμερος είναι υποψήφιος Περιφερειάρχης Αττικής με τον συνδυασμό "Δημιουργία, ξανά!"*

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)